

ридись), черния чай (теа вохеа) и керемидочервения чай. Въ сжщностъ това е почти едно и сжщо чайно растение, но при специално отгледване и бране, се получаватъ различнитѣ видове чай.

Чайното дърво, оставено да расте на свобода, достига 7—8—9 метра на височина, а въ плантациитѣ, както казахме е храстѣ не по-голѣмъ отъ 1—1.5 метра. Чайното храстче цвѣти съ бѣли ароматни цвѣтчета. Всѣко цвѣтче има 5—6 бѣли вѣнечни листчета, много тичинки и 6—9 листчета на чашката. Плодътъ е твърдъ — кутийка, раздѣлена на 2—3 до 5 гнѣзда, въ които се съдържа по едно семенце. То е на голѣмина като кокичката на вишна и съ канеленъ (дърчиновъ) цвѣтъ. Семената узрѣватъ презъ есента и, ако не се посадятъ, скоро губатъ способността си да поникватъ, затова веднага следъ беридбата ги засѣватъ. Незасѣтитѣ пѣкъ семена се използватъ за добиване на масла и др. вещества.

Макаръ да нѣма сжществена разлика между зеления и черния чай, все пакъ може да набележимъ нѣкои различия. Така, зеления чай има продълговати листа съ малки жбчета по тѣхъ, а листата, отъ които добиватъ черния чай сж по-кожести и по форма яйцевидни до 6 см. на дължина. Цвѣтоветѣ на зеления чай сж по едно на възелче, а тѣзи на черния — по 2—3 на едно мѣсто.

Китайскитѣ чай (теа синензисъ) е доста издържливъ и непретенциозенъ къмъ почвитѣ. Може да издържа промѣни въ климата, влагата и почвата.

Макаръ родината на чая да е Китай, днесъ чайното храстче се отгледва на много мѣста изъ цѣлата земя. Така, следъ Китай, въ Индия и съседния ъ островъ Цейлонъ има, както видѣхме, обширни плантации съ чай. Чая може да вирѣе и въ ю. Америка (Бразилия), изъ островитѣ на Океания — Нова-Зеландия, Филипинитѣ, Зундскитѣ острови и др. Отъ Китай чайни храсти сж пренесени и въ Русия — Кавказъ и, особено добре вирѣе край Черно-морското крайбрежие — това около Батумъ, Трапезунъ и полуост. Апшеронъ. Напоследъкъ отгледването на чая въ Русия е доста напреднало, като се е получилъ чай съ доста доброкачествени листа. Изобщо, най-добритѣ условия за вирѣнето на чайния храстѣ сж топлия и